

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Νοεμβρίου τριακοστή,
κι' ἄς μᾶς πληρῶνῃ ὁποῖος χρωστεῖ.

Ἐπτὰ ποῦντος κι' ἐννενηντα...εὐαγγέλια χαρᾶς,
νέον δάνειον μέγαλον τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Ἐν δάνειον
οὐράνιον.

Λαῖπὸν καὶ ἄλλο δάνειον ὁ Δεληγιάννης κάνει
καὶ φοβερὸν ξεπάτωμα 'στὸ ἔθνος ἀναγγέλλει...
μὲ φόρους καὶ μὲ δάνεια ζητεῖ νὰ ξεθυμάνῃ,
γιατὶ ἡμεῖς τὸν 'κάναμε τὸν πόλεμον νὰ θέλῃ.
Ἐκεῖνος ἦλθε 'στὴν ἀρχὴν μὲ τὰς οἰκονομίας,
ἡμέρας ὑποσχόμενος εἰρήνης κι' εὐνομίας.

Καὶ ἂν τὸ ἔθνος σήμερα μὲ τόση φτώχεια κλαίῃ
κι' ἂν δὲν θὰ τρώμε πρὸ ἀργὰ οὗτ' ἀλογίστο κρέας,
μονάχα ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τοῦτο δὲν μᾶς πταίει,
εἶναι ὁ Δούνης ἀφορμὴ μεθ' ἑλῆς τῆς παρέας.
Πταίουν οἱ τόσκι ρήτρες, οἱ στίχοι τοῦ Σιγάλα,
καὶ τὰ συλλαλητήρια, μικρά τε καὶ μεγάλα.

Εἰς τοὺτους ἐπιρρίψατε τὴν φοβεράν εὐθύνην
καὶ ἔχ' 'στὸν φιλήσυχον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους...
εἰς τοῦτον μόνον νῆχετε πολλὴν ἐμπιστοσύνην,
κι' αὐτὴν τὴν λέξιν γράψατε καὶ μὲς 'στοὺς ἀποπάτους.
Εἶναι ἡ λέξις τοῦ συρμοῦ καὶ τοῦ Κοινοβουλίου,
καὶ τοῦ σωτήρος τῆς λαμπρᾶς ἐξδόμης Ἀπριλίου.

Λαῖπὸν δὲν πταίει δι' αὐτά, καθὼς παρατηρεῖτε,
ὁ διευθύνων σήμερον τὴν προσφιλεῖ πατρίδα...
ἀλλ' ἔχει τὴν ἀσθένειαν κι' αὐτὸς νὰ ρυμουλκῆται
καὶ τὸν καθένα Φασουλὴ νὰ ἔχῃ γιὰ πυξίδα.
Καὶ διὰ τοῦτο δάνεια καὶ φόροι ἐπὶ φόρων,
καὶ φλογερὰ στρατόπεδα πλησίον τῶν συνόρων.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' αὐτὸς εἰς τὸ λεπτό του χέρι
κρατεῖ τὴν ἐπταβόιον τοῦ Αἵαντος ἀσπίδα,
κι' ἀπάνω 'στὸ ρυμουλκῆμα νομίζει πῶς συμφέρει
ν' ἀποξηράνῃ ὅλους μας σὰν ροζακὴ σταφίδα.
Γιὰ τοῦτο τώρα σκέπτεται νὰ κάμῃ κατακτήσεις,
κι' εὐρίσκεται εἰς ἑκστασιν ὡς ἑξαλλος Δερβίσης.

Πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ τῶν πολιτῶν ἡ γνώμη,
ἂν ἀγαποῦν τὸν πόλεμον, ἢ παρασκευασθῶμεν,
καὶ ἂν εἰρήνη πρόκειται ν' ἀσφαλισθῇ ἀκόμη,
πρέπει νὰ ρυμουλκώμεθα, κι' εὐχὴ νὰ ρυμουλκώμεν.
Κι' ἂν ὁ λαὸς ἐπιζητῇ πρὸς πόλεμον θυσίας,
ἡμεῖς ἂς ἐπιβάλωμεν διπλᾶς καὶ τριπλασίας.

Δὲν πρέπει νὰ χαλάσωμε τοῦ κόσμου τὸ χατῆρι,
κι' ἄς παραγγέλλωμεν παντοῦ μουλάρια καὶ κανόνια,
ἄλλοιως θυμόναι ὁ λαὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
κι' ἀντὶ τυμπάνων καὶ δαφνῶν μᾶς πέρνει μὲ λεμόνια.
Καὶ τότε πλέον χάνομεν τὴν πλειονοψηφίαν,
καὶ τὰ ὅσα μᾶς φαίνονται ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν.

Ἐν τούτοις, φίλοι Ἕλληνες, ἂς εὐχηθῶμεν ὅλοι
αὐτὸ τὸ νέον δάνειον νὰ 'βρῇ παντοῦ μετόχους,
ὁ βασιλεὺς μας δι' αὐτοῦ νὰ πάῃ μὲς 'στὴν Πόλιν
καὶ μέσα 'στὸ Ντολμὰ—Μπαξὲ νὰ βγάξῃ διαδόχους,
ἂν καὶ κανένα δάνειον δὲν ἄκουσα ποτέ μου
πῶς ἐχρησίμευσε σ' ἐμᾶς δι' ἐναρξιν πολέμου.

Φασουλής και Περικλῆτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ἐπῆγαν, Περικλῆ, καθὼς θὰ ἐννοήσης,
'στὴν Ρωμυλίαν ὁ Λεβὶδ καὶ ὁ Γοσθὴν ἐπίσης,
ποῦ ὡς ἐφέντιδες κι' εἰ δὲ μὴ γὰρ φήμην χάριον,
μὲ πληρεξουσιότητα τὸ στάτους κδὲ νὰ φέρουν,
ἀλλὰ, καθὼς ὁ Ρέουτερ καὶ ὁ Χαβῆς μᾶς γράφει,
ἀπ' ἐκεῖ πέρα ἔφυγαν μὲ τὸ σικτὶρ-πιλάρι,
κι' ἐνφ' πρὸς τὸν Σουλτάνον τὸν ἐγὼρ ζαν μὲ γλέντι
βλέπουν 'στὸ δρόμο τὸν Τζεδῆτ, πέντε φορὰς ἐφέντη.
'Φρα καλὴ, ἐφέντη μας!—Καλὼς τ' οὐς.—Ποῦ πηγαίνεις,
καὶ ἀπὸ ποῦ μᾶς ἔρχεσαι καὶ πότεν κατεβαίνεις;—
'Απὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι καὶ 'στὴν κορφή κανέλλα...
καὶ σεῖς ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε μὲ μούλο δίχως σέλλα;—
'Απὸ τὴν Φιλιππούπολι καὶ πᾶμε 'στὸ Δοβλέτι,
νὰ 'ποῦμε 'στὸν Σουλτάνο μας κι' οἱ δὲ «πολλὰ τὰ ἔττη».—
Κι' ἐγὼ 'στὴ Φιλιππούπολι πηγαίνω, ἀφεντάδες,
νὰ φέρω ἄντε στάτους κδὲ σ' αὐτοὺς τοὺς κερα-

Κάτσε νὰ φᾶς. Κάτσε νὰ πῆς. Κάτσε νὰ τραγουδήσης,
καὶ 'στὸ Δοβλέτι 'γρήγορα μᾶς νὰ γυρίσης,
γιατὶ 'στὴ Φιλιππούπολι ὁ Στράνκη θὰ σὲ δέσση
κι' οὐροδοχεῖον θὰ γενῇ τὸ κόκκινόν σου φέσι.—
Κι' ἔτσι λοιπὸν, βρε Περικλῆ, 'στὴν Πόλι ἐν τῇ ἄμα
οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐφέντηδες ἐγύρισαν ἀντάμα,
κι' ἐπέρασαν κι' αὐτοὶ καλὰ, κι' ἐμεῖς καὶ τόσοι ἄλλοι,
κι' ἀπέμεινε τὸ στάτους κδὲ 'στὴν ἴδια θέσι πάλι.
'Αλλ' ὅχι, φίλε Περικλῆ, τὸ στάτους κδὲ τὸ πρῶτον,
ποῦ 'στὴν Ἑλλάδα ἔκοιμε κι' 'στὴν Εὐρώπην κρότον,
ἀλλὰ τὸ ἄλλο στάτους κδὲ, τὸ δεύτερον τοῦτέστι,
αὐτὸ τὸ νέον δηλαδὴ, ὁποῦ ἀποκατέστη...
Δὲν ξέρω ἂν μ' ἐννοήσης ἢ ἂν θὰ μ' ἐννοήσης,
πλὴν θὰ σοῦ δώσω τάχιστα μικρὰς διασαφήσεις.
Αὐτὸ ποῦ λές τὸ ζήτημα μὴ σοῦ φανῇ τυχαῖον...
ὕπάρχουν δύο στάτους κδὲ, τὸ νέον καὶ ἀρχαῖον,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ...

Τί λές, μωρὲ μπιρμπάντε;
Φ.—'Υπάρχουν δύο στάτους κδὲ, καθὼς καὶ δύο ἄντε...
Τὸ ἓνα εἶναι πρὸ αὐτοῦ τοῦ στάτους τοῦ παρόντος,
τὸ δὲ παρὸν ἀνατροπὴ τοῦ κδὲ τὸ παρελθόντος,
τὸ παρελθόν, βρε Περικλῆ, διὰ παντὸς ἐχάθη,
τὸ δὲ παρὸν μὲ φαίνεται πῶς ἀποκατεστάθη,
τὸ πρῶτον συνετράξαε τὰς πρὶν ἰσορροπίας,
τὸ δεύτερον πολεμικὰς θὰ ἔχῃ συνεπείας,
ἀν χαλασθῇ τὸ δεύτερον, τὸ πρῶτον κδὲ θὰ γίνῃ,
ἀλλ' ἂν αὐτὸ δὲν χαλασθῇ, τὸ δεύτερον θὰ μείνῃ,
ἀν ἐπανεῖλθῃ δὲ τὸ κδὲ τὸ πρὸ τοῦ καθεστώτος,
θὰ παύσῃ τῶν πολεμικῶν πρακτικῶν ὁ κρότος,
ἀλλ' ἂν 'στὴν ἴδια θέσι τοῦ νέου στάτους μείνῃ,
ἐμεῖς θὰ περὶ γέλλοιμεν 'στὴν Εὐρώπην κτήνη
καὶ θ' ἀρκεσθῶμεν στρατοῦς 'στὰ σύνορα τοῦ κράτους...
'Ετσι ποῦ λές, τὸ παρελθὸν δὲν εἶναι νέον στάτους,

τὸ δὲ παρὸν ὡς παρελθὸν ποτὲ μὴν τὸ ναιμῆσαι
καὶ πρότερον ἀμφότερα τὰ στάτους μὴ συγχύσῃ
διότι φαίνεται σ' αὐτὰ διαφερὰ μεγίστη...

Π.—Μωρὲ σπαρμένε, σήμερον μὲ ἔβγαλες τὴν πίστι.
Φ.—'Εν γένει, φίλε Περικλῆ, μὲ δύο λόγια σκέτα,
ἀμφότερα τὰ στάτους κδὲ ἀμέσως μόνιζωσέ τα,
διότι καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ἐπίσης
σὲ βεβαιοῦν πῶς ἀφαικτα τῆς πείνας θὰ φέρῃς.
Καὶ ὅπως τώρα ἐξ αὐτῶν καλῶς καταλαβαίνεις,
ὕπερ τοῦ πρῶτου μάχεται θερμῶς ὁ Δεληγάνης,
ὕπερ τοῦ ἄντε στάτους κδὲ κι' ὁ κύριος Φαλῆς,
'στὴν τέχνην τῶν διπλωματῶν τὰ μάλα ἐπιστήμων,
πηγαίνει σ' ὅλας τὰς Αὐλὰς μεστὲς πολυμῶν,
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μαζεύει συμπαιδείας,
διότι ὅπως δὲν 'μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐν τῇ σφαίρᾳ
τὸ ἄνθος δίχως ἥλιον καὶ δροσερὸν ἀέρα,
ὅπως γυναῖκα δὲν 'μπορεῖ νὰ ζήσῃ δίχως λούσα,
τὰ ψάρια δίχως θάλασσα, Σιγάλας δίχως Μοῖσα,
ὅπως νὰ ζήσουν ἐν 'μποροῦν καὶ μερικοὶ μεγάλοι
χωρὶς ἐκεῖνα ποῦ κοσμοῦν τῶν τράχων τὸ κεφάλι,
καθὼς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζῇ ἀνέραςτος ἡ κόρη
καὶ ἄνευ τῆς ζωοκλοπῆς καμπόσοι βουληφόροι,
καθὼς ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς ἐσέν,
καθὼς ἐσὺ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζῇς χωρὶς ἐμένα,
δὲν εἰμπορεῖ καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ πλήρης ἰσχύς,
νὰ ζῇ χωρὶς συμπάθεαν τῆς φίλης Ἑσπερίας.
Καὶ διὰ τοῦτο σκέπτομαι νὰ πάω παραχρῆμα
'στὸν Παππαμιχαλόπουλον, καὶ προχωρῶν ἐν ὁδῷ
νὰ τοῦ ζητήσω χρήματα ἐκ τῆς ὁδοποιίας,
νὰ περιέλθω δι' αὐτῶν τὴν γῆν τῆς Ἑσπερίας...
Τί λέγεις; πῶς σοῦ φαίνεται ἡ νέα τούτη σκέψις;

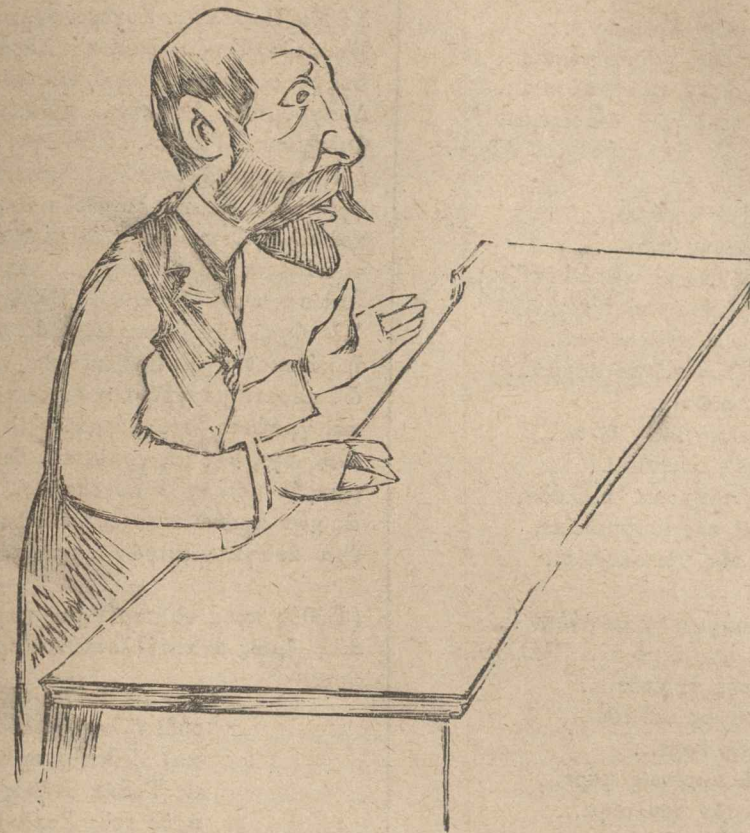
Π.—Παρακκλῶ κι' ἐκ μέρους μου δαίμα νὰ γυρίσῃ,
γιατὶ τὸ ἴδιον σκέπτομαι, βρε Φασουλῆ, νὰ κάμω,
κι' ἐπιθυμῶ τὸ ἔλκος μου σπουδαίως νὰ συνδράμω.

Φ.—Καὶ ἄμα πᾶ μαζέψωμε ὀλίγας συμπαιδείας,
εἴτε κι' ἐμμέσως, φίλε μου, εἴτε καὶ ἀπ' εὐθείας,
εἴ τὸτε πᾶ παρασκευὰς δὲν κάνομε καθόλου,
τὰ δύο στάτους στέλλομεν εὐθὺς κατὰ διαδύον,
τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, τὴν ἓνα καὶ τὸ ἄλλο,
καὶ ἔτι τὰ ἐννόησες καλὰ δὲν ἀμυγδαλλῶ,
κι' ἀφίνομε τὸν Μπούμπουλη μετὰ τοῦ Δεληγάνη
εἰς τὴν πλωτὴν Δεξαμενὴν κρύα λουτρὰ νὰ κάμῃ.

Π.—'Αλήθεια ὁ Ζυγομαλᾶς ἐδιώχθη ἀπ' τὴν Κρήτην;

Φ.—Προχθὲς ἐπῆγα δι' αὐτὸ εἰς τοῦ Ἀγκιχὶ τὸ σπῆμα
καὶ σοῦ τὸν ἔλυσσα καλὰ μὲ μὴ γερὴ παπάρρα,
κι' αὐτὸς, ἄντι ν' ἀποκριθῇ, μὲ δίνει μὴ σφαλιχά...
ἀμέσως λόγον τοῦ ζητῶ γιὰ τὴν σφαλιχά τούτην...
μὲ δίνει κι' ἄλλη, Περικλῆ... ἀνάθω σὺν ἀπορροῇ
κι' ἀμέσως λόγον τοῦ ζητῶ καὶ διὰ τὴν δευτέραν,
ἀλλὰ καὶ τρίτην μὲ τραῖξ πολὺ δυνατωτέρα...
καὶ πάλιν λόγον τοῦ ζητῶ νὰ δώσῃ κι' εἰς τὴν τρίτην,
καὶ βλαστρημὴ τὴν Φατιμὴ καθὼς καὶ τὸν Προφήτην
ἀλλ' ὁ Ἀγκιχὶ σηκώνεται, πετᾷ τῆς μαξιλάρας,
κι' ἐξέφρασε τὴν λύπην του καὶ γιὰ τῆς τρεῖς σφαλιχὰς
διὰ τὴν ἄντε δηλαδὴ καὶ διὰ τὰς κατόπιν,
καὶ μούπε διακοίνωσιν νὰ στείλῃ 'στὴν Εὐρώπην,
κι' ἐδελτιώθῃ εὐτὼ πῶς ἡ τῶν πρηνικῶν θέσι,
καὶ δὲν ἐχάλασαν ποσὼς αἱ φιλικαὶ μὲς σχέσεις.

Π.—Λάβε λοιπὸν κι' ἐκ μέρους μου δὲ τρεῖς γιὰ νὰ χαζεύῃς
καὶ πρότερον τὰ στάτους κδὲ νὰ μὴν τ' ἀνακατεῖν...

Κι' ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιῶτης
ρήτωρ ἐν τοῖς πρώτοις.

Πάλι ὁ Θόδωρος παραμιλεῖ
μέσα 'στὸν ὕπνο του ὥρα πολλή.

Θεὲ μου!... τί ἀλλόκοτα καὶ τρομερὰ συμβάντα!
'Ελίσσονται ἀληθινὰ οἱ κύριοι Σαράντα...
Δὲν μὲ ἀφίνομε ἡσυχία εἰς τὸ πολὺ μου χάλι,
ἀλλὰ μοῦ 'ζώσαν ταῦτα μὲ τὸν Μαυρομιχάλη...
Τὰς τόσας ἀπαιτήσεις τῶν δὲν τὰς καταλαμβάνω...
καὶ τώρα τί νὰ τοὺς εἰπῶ;... τί διάβολο νὰ κάνω;
Μαυρομιχάλης ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ Σαράντα...
καλὰ, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα μὲ φαίνονται τὰ πάντα...
'Ω! κύριε! πάλιν ἔρχονται... μοῦ γίνονται κουνουπι...
μὲ φρεσύνουν πῶς εὐθὺς θὰ πᾶνε 'στὸν Τρικούπη...
'Α! ἔχι, μὴ μὲ φεύγετε... σταθῆτε νὰ 'μιλήσω...
πιστεύω, φίλοι κύριοι, νὰ τὰ οἰκονομήσω...
Μαυρομιχάλη φίλτατε, τὴν θέσιν μου λυπήσου,
καὶ χάριν τῶν Σαράντα μου μονάχος παραιτήσου...
ἀλλ' ἔχι, μὴν παρατηρήσῃς... κι' αὐτὸ θὰ μὲ λυπήσῃ...
δὲν θέλω φίλος μου νὰ εἶς ποτὲ νὰ μὲ ἀφήσῃ...
'Ω! θεῶν! 'στὴν μερίδα μου νὰ βλέπω τὴν μεγάλην
καὶ τοὺς Σαράντα φίλους μου καὶ τὸν Μαυρομιχάλην.

Ἀλλὰ εἰς τὴν τρέπουλος τί ἔχει καὶ θυμῶν;
μὴ νὰ καὶ ὁ Χατζόπουλος τὴν κεφαλὴν σηκώνει...
λοιπὸν καὶ σὺ Χατζόπουλε;... λοιπὸν καὶ σὺ ἀκόμα
ἀφίνας, ὅπως ἔμαθα, τὸ προσφιλὲς σου κόμμα;
'Ω! εἰς, 'έες μου, μὲν ἀμὶ, τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω;
εἰς τῶν σου ἀπαιτησὶν ζητεῖς νὰ σὲ συνδράμω;
πῶς εἶπες;... θέλεις Ἰπουργὸς ἀγρήγορὰ νὰ γίνῃς;...
'Α! καὶ, γνωρίζω, μὲν ἀμὶ, πῶς δι' αὐτὸ μ' ἀφίνας...

ἀλλὰ μὴ φεύγῃς... ἄκουσε... 'στὴν πτέρυγά μου στάσου,
καὶ βεβαιώσου 'γρήγορα πῶς θάλλῃ κι' ἡ σειρά σου...
πῶς ἔχεις δικαίωμα ποτὲ μου δὲν ξεχάνω...
καὶ πάλιν μεταρρυθμισὶν προτίθεμαι νὰ κάνω...
πῶς εἶπα;... μεταρρυθμισὶν;... πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι!...
ὁ Παππαμιχαλόπουλος γιὰ τοῦτο θὰ λυσάξῃ...
δὲν θέλει μεταρρυθμισὶν νὰ κάμω οὐδεμίαν...
δὲν θέλει νέαν θύελλαν 'στὴν τόσῃν τρικυμίαν...
ἀλλ' ὅμως κύτταξ' ἀπ' ἐκεῖ πῶς στέκεται κι' ὁ 'Ράλλης...
ἰδοὺ καὶ οἱ Σαράντα μου καὶ ὁ Μαυρομιχάλης...
ὁ Παππαμιχαλόπουλος κατάρως ἐξερεύγει...
δὲν θέλει μεταρρυθμισὶν, ἀλλοτῶς κι' αὐτὸς μὲ φεύγει...
'Ω Παππαμιχαλόπουλε, ὦ φίλοι μου Σαράντα,
ὀγδόντα, δέκα, εἰκοσι, πενήντα καὶ τριάντα,
σὰς ἐξορκίζω, κύριοι, 'στὴν δυστυχῇ πατρίδα
μὴ ἔρημον ἀφίνας τὴν ἰσχυρὰν μερίδα.
'Αλλὰ τί βλέπω;... συμφορὰς τριγύρω μου μεγάλας!...
μοῦ φεύγει καὶ ὁ Μπούτουνας, μὲ φεύγει κι' ὁ Ματάλας,
ὁ Βασιλεῖος, ὁ Μπαζᾶς, ὁ Τράκας, ὁ Μαργέλος,
Κοτίνης, Ἀργυρόπουλος, Παλάσκας καὶ Μαρκέλος...
μοῦ φεύγει κι' ὁ Δουζίνας μου, μὲ φεύγει κι' ὁ Νοστράκης...
κι' ὁ Κρεστανίτης μὲ φεύγει καὶ ὁ Δημητρακάκης...
'Ω! νὰ! μὲ φεύγουν κι' οἱ πολλοί, μὲ φεύγουν κι' οἱ ὀλίγοι...
μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τὸ μαχλὸ κοντεύει νὰ μὲ φύγῃ...
Σταθῆτε... μὴ μὲ φεύγετε... καὶ τί θὰ γίνω τότε;...
'Α! εἰδοθε ἀφιλότιμοι, ριψοσπιδες, προδότες...
'Εκτακτον σύνεδον γιὰ σὰς ἐκάλεσα καὶ μόνον...

ἐσάλπισα τὴν σάλπιγγα τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων...
 σὰς ἑκαμα μονάχος μου δουλειᾶς καὶ χάρες τόσαις...
 πρὸς χάριν μου θὰ πάρετε τῆς χίλιαις πεντακόσαις...
 καὶ τώρα μένω μόνος μου, κι' ἔλος ριγῶν καὶ τρέμων
 φωνάζω γιὰ τὸ στάτους κθό, τὸ ἄντε καὶ τὸν Αἴμον.

Τοιοῦτος πατριωτισμὸς εἰς κόρακας ἐρρέτω...
 ἐν τούτοις νέον ζήτημα ἐμπιστοσύνης θέτω...
 ἀλλὰ τί βλέπω ;... πῶς ;... κανεὶς δὲν μὲ καταψηφίζει ;
 ὡς ἀνθρωπὸν φερέγγυον καθεὶς μ' ἀναγινώσκει ;...
 ἐμπιστοσύνην ὅλοι τῶν ἐκφράζουν μ' ἕνα στόμα...
 ὦ ! νάτους !.. μὲ μετάνειαν γυρίζουν εἰς τὸ κόμμα...
 ἔλατε, φίλοι φίλτατοι, ἔλατε, πατριῶται...
 ἐμπιστοσύνης ἀσπασμὸν ὅσων Δεληγιάννη δότε...
 ἔλατε νὰ ροφήσωμεν καμμιὰ ζεστή σουμάδα,
 καὶ νὰ σκεφθῶμεν δι' αὐτὴν τὴν τλήμονα Ἑλλάδα,
 νὰ ἴδωμεν τὸ στάτους κθό καὶ τὰς ἰσορροπίας,
 τὰ δάνεια, τοὺς φόρους μας καὶ τὰς χρεωκοπίας.

Πλὴν τί ἀκούω ;... θόρυβον καὶ σύγχυσιν μεγάλην !..
 νά ! ὁ Δραγούμης πιάνεται ὅτι λόγια μὲ τὸν Ῥάλλην...
 ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ κύριος Τρικουπὴς ἀγριεύει...
 ἰδέ !.. ἰδέ !.. ὅσων θέσιν τοῦ ἀνίσχυος σαλεύει...
 Ἀγαπητὲ Χαρίλαε, κατὰ κοράκων ἔρρε...
 Μαυρομαρᾶ, τί κάθουσαι ;... τὰς ἀνακρίσεις φέρε...
 Μή, κύριε Χαρίλαε, φουσκώνης σὺν τουλοῦμι...
 σοῦ λέγω, περιόρισε ὀλίγο τὸν Δραγούμη,
 γιὰτὶ ἄλλοιῶς τὸν πόλεμον ἀμέσως θ' ἀναβάλω,
 καὶ Κατηγορητῆριον ὅσῃ μέση θὰ σοῦ βγάλω...
 Μὴ τὴν ἐμπιστοσύνην σου μοῦ ἀποσύρης τώρα,
 διότι σοῦ ὀρκίζομαι τὰ βγάξω εἰς τὸ φόρα...
 Εἶναι τῶν κρίσιμοι καὶ σθεναροὶ ἡμέραι...
 τὰς ἀνακρίσεις τοῦ Σουρῆ, Μαυρομαρᾶ μου, φέρε...

Μὰ νά ! μιὰ διακοίνωσις ἐκ μέρους τοῦ Χαμίτη...
 ὁ Πρόξενος Ζυγομαλᾶς ἐδιώχθη ἀπ' τὴν Κρήτη...
 Ζυγομαλᾶς !... ὦ ὕψιστε, ποῖον φρικῶδες δράμα !..
 τί θορυβῶδες ὄνειμα καὶ προσφιλεῖς συνάμα !..
 πρῶτον αὐτὸ ἀπύλωτον μοῦ ἦνοιξε τὸ στόμα...
 πρῶτον αὐτὸ ἐπέφερε τὸ σχίσμα εἰς τὸ κόμμα,
 καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ φεύγῃ ἕνας κι' ἄλλος,
 κι' ἐπῆλθε ὁ ἀναβρασμός, ἡ ἐξαψὶς κι' ὁ σάλος,
 καὶ τώρα τοῦτο τὸνομα μ' ἐξερεθίζει πάλιν
 καὶ μ' ἀναγκάζει νὰ σκεφθῶ τὴν Τουρκομάχον πάλιν...
 Ἀλλ' ὅχι... δὲν σοῦ γίνεται, Σουλτάνε, τὸ χατήρι...
 ὁ Δεληγιάννης διὰ σὲ τὸ ξίφος δὲν θὰ σύρῃ...
 κι' ἂν ἀπὸ σὲ ξεκουμπισθοῦν οἱ πρόξενοί μας ὅλοι,
 ἂν καὶ αὐτὸν τὸν πρέσβη μας τὸν διώξῃς ἀπ' τὴν Πόλιν,
 κι' ἂν ὅλους χειροπέδαρα, Σουλτάνε μου, τοὺς δέσης,
 ἐγὼ μαζί σου δὲν χαλῶ τὰς φιλικὰς μου σχέσεις...
 θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου, καλὰ ἐννόησέ το,
 κι' ἂν μὲ θυμώσης, ζήτημα ἐμπιστοσύνης θέτω...
 Ἀγκιὰχ ἐφέντη, πρόφθασε, κι' ὁ Θεωδώρης κλαίει...
 χαιρετισμοὺς πολλοὺς πολλοὺς καὶ ὅσων Μουνὶρ τὸν Μπέη...

Σάββα Πασσᾶς... Ζυγομαλᾶς... φωτιά... οἰκονομία...
 Μαυρομιχάλης... δάνεια... Σαράντα... τρικυμία...
 συζήτησις περὶ καπνοῦ καὶ τοῦ μονοπωλίου...
 Δραγούμης... Ῥάλλης... πόλεμος... ἐδδὸμη Ἀπρίλιου...
 Φιλήμων... Γάλλοι... Σύλλογος τῶν ἐθνικῶν γραμμάτων...
 ὁ Παππαμιχαλόπουλος... συνεισφοραὶ χρημάτων...
 φωναὶ καὶ κτύποι δυνατοὶ πολεμικοῦ τυμπάνου...
 καὶ ἄλλη διακοίνωσις ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου...
 τί κάθουσαι, Μαυρομαρᾶ ;... τὰς ἀνακρίσεις φέρε...
 ἐμπιστοσύνης ζήτημα... Ἑλλὰς πατὴρ μου, χαίρει...
 ὦ τύχη, τύχη ἀστατος... ὦ ! νὰ μὴν ἐγενώμην...
 ἢ κάλλιον ν' ἀπέθνησκον καὶ νὰ μὴν ἀποθάνω...
 ὦ ! φέρετέ με γρήγορα ἐντὸς κοιμητηρίων...
 καὶ γράφετε ὅτὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον...
 ἀλλ' ὅχι, μή, μὴ γράφετε... δὲν θέλω ἀνδριάντα...
 μακρὰν μου κι' ὁ Ζυγομαλᾶς... μακρὰν μου κι' ὁ Σαρᾶν...
 ἂς μὴν ἀκούω τίποτε, ἢ ἔπαινον ἢ ψόγον...
 ἔχω ἀνάγκην ἰατρῶν... πρὸ πάντων φρενολόγων...

(Εὐθὺς πρὸς τὸ παράθυρον παράφορος πηδᾷ,
 ἀλλ' ὅμως ἀναστέλλεται καὶ τρέχων τραγουδᾷ :

« Δὲν μὲ ἀρέσει τῆς μάχης πλεόν
 οὐδὲ ἡ λόγχη, οὐδὲ τὸ αἷμα,
 καὶ ν' ἀποθάνω θέλω ἐκπνέων
 εἰς Τράκα στήθος ἀγαπητὸν,
 πρὸς τοὺς Σαράντα στρέφων τὸ βλέμμα
 κι' ἐμπιστοσύνης ψήφον ζητῶν »

Σύστασις ποιημάτων,
 παντοῦ προσφιλεστάτων.

Διὰ τύπου κομποτάτου, ἐπὶ χάρτεϊ δὲ καλλίστῳ,
 ἐξεδόθησαν τὰ ἔργα ἐνδὸς ψάλτου ἀειμνήστου,
 τοῦ θερμοῦ Β α σ ι λ ε ι ἄ δ η, τῆς γλυκείας ἀρῆς,
 κι' ἂς τὰ πάρη κάθε λάτρης τῶν Μουσῶν τοῦ Ἑλλάδος...
 Καὶ γιὰ νὰ χετ' ἕνα τέτοιο ὅτ' ἀβιβλία σὰς στελεῖται,
 σῦρτε ὅσοις βιβλιοπώλας καὶ ὅσων Παρασκευαίων...

Σύστασις κἄνω
 γιὰ τὸν Μπονάνο.

Ἐτοῦ Σπύρου τοῦ Μπονάνου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
 θὰ εὑρετὲ καπέλα ὠραῖα τοῦ συρμοῦ,
 πτερὰ καὶ γαρνιτούρας, χίλιων εἰδῶν κορδέλλαις,
 λουλούδι γιὰ καπέλα καὶ διαλεκταὶς δαντέλλαις.
 Ἐπίσης θὰ εὑρῇτε καὶ ἄνθη γιὰ κυρίας,
 στεφάνους κι' ἀνθοδέσμας, καὶ εἰς τιμὰς μετρίαις.

Νέον δῶμα ἐξεδόθη ὑπὸ τίτλον « οἱ Σουλτᾶνται »,
 κι' ἀγοράσετε καὶ τοῦτο, ἐὰν ἦσθε πατριῶται.

Ὁ φοβερὸς Καθρέπτης μ' ἀστεία τῆς ἡμέρας
 θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ τὸ αὐριον ἐσπέρας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὰ τῶν « Εὐφρονούντων » — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τούτους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοφόρα.